

[Arne Christiansen]

den flerstrengede energipolitik, som om 10 år skulle give Danmark den nødvendige forsyningssikkerhed? Svaret er: der er absolut intet sket, hverken teknisk, miljømæssigt, sikkerhedsmæssigt eller internationalt energipolitisk, der begrundet denne kovending, tværtimod.

Men det siger hverken statsministeren eller energiministeren; der henvises kun til, at uafklarede sikkerhedsproblemer har nødvendiggjort en udskydelse; der nævntes intet om, hvor længe en sådan udskydelse skal vare. Det er nu ikke, som energiministeren forsøger at give det udseende af, de første ti års forsyning, det her drejer sig om. Det, vi diskuterer i dag, er forsyningssikkerheden fra 1990 og fremefter. Herom har energiministeren sagt, at beslutningen af 24. januar betyder, at vi konkret og realistisk må regne med, at vi ikke får kernekraft på denne side af år 2000. En sådan udtalelse fra en ressortminister må naturligvis tages for pålydende, hvad enten den fremsættes her i salen eller uden for folketinget.

Der siges heller intet om, og det er heller ikke sagt af den socialdemokratiske ordfører, hvilke krav til deponerings-, drifts- og beliggenhedssikkerhed – for nu er der jo opstillet tre betingelser – der skal stilles. Jeg vil gerne her bemærke, at den socialdemokratiske regering i betydelig grad udvider de betingelser for kernekraft, som SV-regeringen opstillede i 1978. Da drejede det sig om etape 2 i elværkernes undersøgelse af deponeringsmuligheder i den danske undergrund. De seneste rapporter fra borerne på Mors tyder efter min opfattelse ikke på nogen dramatisk forsinkelse, som begrundet en ændring i holdningen.

Dertil kommer, at internationale forhandlinger givet kunne accelereres, hvis Danmark – eller jeg skulle vel sige, hvis regeringen – skabte indtryk af, at Danmark er en seriøs forhandler. Der er lande, for hvilke kernekraft og deponering er et naturligt led i hverdagen, lande, som også kunne tænkes at være interesseret i et teknologisk samarbejde med Danmark på kernekraftområdet.

Jeg vil gerne slå fast, at deponering af det højaktive affald ikke er et problem, der med nogen saglig begrundelse kan udskyde beslutningen om kernekraft i Danmark ud over den termin, som SV-regeringen fastsatte, og som udløber i år.

Det må heller ikke glemmes, at 40–50 års forskningsarbejde på internationalt plan vil stå til vor rådighed, når det første affald skal deponeres om 40 år fra nu.

Hvad angår reaktorsikkerheden, skal jeg gøre opmærksom på, at ingen er dræbt eller alvorligt skadet i de ca. 20 år, vi nu har befundet os i kernekraftalderen, at der arbejder over 220 reaktorer, og at over 320 er under konstruktion i 44 lande.

Jeg har noteret mig, at folketingets formand i en tale uden for tinget har mindet om, at der siden anden verdenskrig er omkommet over 15.000 minearbejdere alene i Vesttyskland, og havde vi tal fra Polen og Sydafrika, kom vi givet langt højere op, og så er de mange lungesygdomme og andre skader, der er en konsekvens af kulminedrift og kulbrug, jo ikke talt med. Men det gør åbenbart ikke tilstrækkeligt indtryk, når regeringen jo ikke alene nu ønsker Energiplan 76's forudsette overgang til kulfyring gennemført, men altså også udvidet betydeligt.

Jeg lagde mærke til, at den socialdemokratiske ordfører i forbindelse med omtalen af de miljøproblemer, som kulfyring jo medfører, sagde, at det var problemer, der må kunne løses. Når der er tale om kernekraft, »skal« de løses, men når det drejer sig om kul, får man den mere upræcise formulering, at de »må kunne« løses.

Jeg har hæftet mig ved en del af de interessante tal i den i mange henseender fyldige redegørelse, som energiministeren har givet os i dag, men jeg savner nogle oplysninger om forskellen i pris på elektricitet produceret på kul og produceret på uran i dagens priser; der må være nogle konsekvensberegninger her. Jeg kunne også godt tænke mig at vide, hvad der er valutabesparelsen pr. investeret krone i uran. Den ligger, så vidt jeg er underrettet, på et sted mellem 30 og 40 pct. Dertil kommer noget andet: når der bliver foretaget en så drastisk ændring i energipolitikken i retning af større kulbrug, må vi have krav på at få noget at vide om drivhusvirkningen, radioaktiviteten i kulstøvet osv. Jeg synes, man går alt for let hen over disse problemer sammenlignet med den vægt, man tillægger de problemer, der måtte stå tilbage på kernekraftområdet.

Der er nemlig heller intet med hensyn til reaktorsikkerheden, der begrundet en udskydelse af beslutningen om kernekraft i Dan-